Ч. 35. Четвер 14 (27) лютого 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Відкрите італїяньского парляменту. — Воєнні сили Япанії).

Хід вчерашного засїданя палати послів був спокійний і як попередних засїдань. З послів промавляв між иншими др. Козловский про австро-угорску угоду. Заповіджене на вчера засїдане кола польского в справі видаленя двох техніків, підданих российских, з границь Австриї, відложено на нинї, бо безпосередно по вчерашнім засїданю палати послів зібрала ся комисия для стану облоги в Триєстї.

Італїяньский парлямент отворив минувшого тижня король Віктор Емануель, відчитавши мову тронову. Сконстатувавши гармонїю мислей і чувств між королем а парляментом, мова згадує о лїберальних засадах, котрі становлять підставу национальної полїтики та о згіднім співділаню права і вольности, запоручаючім внутрішний спокій. Минувшої сесиї переведено реформи лучшого розкладу тягарів увзглядняючи справедливі бажаня суспільности, а тепер би треба іти дальше тою дорогою при сприяючих відносинах суспільної господарки і фінансів держави. Було би то правдиво заслугою парляменту, коби як можна порішити так важну справу, як обнижене ціни соли. Що-до заграничної полїтики, то відносини Італїї до всїх держав суть як найлучші. Анґлїя і Бразилїя зложили доказ великого довіря і високо короля тим почтили, що вибрали єго мировим судею в своїм спорі. До получшеня положеня кляс працюючих мають послужити проєкти законів, предложені парляментови. Охороняти і зміцняти клясу працюючу при помочи законів, нормуючих платню і опіку, се одна з найблагороднїйших задач сучасної цивілїзациї. Правительство внесе в парляментї також проєкт закона в справі реформи цивільних шлюбів відповідно вимогам слушности. Що до відносин держави до церкви хоче правительство строго держати ся розділу між державним а церковним порядком правним, віддавати духовеньству належну честь, обмежаючи однак круг єго дїяльности лиш на поле церковне, та при всїм поважаню для релїґії хоче заховати свободу совісти, права народу і прероґативи власти державної. По тім церемонїялї палата мала уконституовати ся. Показало ся однак, що правительство Занарделього не розпоряджає більшостию і мимо трикратного голосованя не можна було вибрати президиї. Наслїдком того не лишило ся мінїстерству нїчого иншого як безпроволочно подати ся до димісиї. — Як звістно, король димісиї не приймив і прийде до часткової зміни кабінету.

Сьвіжо заключений анґлїйско-япаньский союз подає нагоду обчислити воєнні сили, які би міг поставити Япан на случай воєнної акциї на далекім Всходї. — Япаньска армія числить загалом 528.000 люда. Із того числа припадає на армію чинну 153.000, на резерву 180.000, на краєву оборону 96.000 і на резерву краєвої оборони 70.000. — Фльота воєнна складає ся із 103 кораблїв панцирних і торпедовцїв з залогою 19.000 люда. Кромі того загального ополченя може край поставити 80.000. Із воєнних панцирників має бути по гадцї знатоків шість так знаменитих, що з ними мало котрий з анґлїйских, француских або нїмецких може ся рівнати під взглядом їх будови і устроєня.

Новинки.

Львів дня 26-го лютого 1902.

— **З Відня** доносять, що позавчера відбуло ся в костелї оо. Змартвихвстанців з нагоди папского ювилея торжественне богослуженє, що мало характер польско-руский. Кромі польских послів і товариств взяли в богослуженю участь члени руского товариства „Родина“, хор руских богословів звеличив богослуженє своїм гармонїйним співом, а закінчило ся торжество промовою о. Семенова.

— **З перемискої епархії.** Речинець до конкурсу на парохії... Речинець до руконолагапя назначено на 11-го н. ст. марта с. р., поданя належить вносити до 3-го марта. — Презенти одержали оо.: Вас. Волошиньский на Махнів дек. угнівского, Ів. Федїв на Крупець дек. потелицкого, Сим. Борис на Хлїпї дек. комарняньского. — До канонїчної институциї візвані оо.: Мих. Скроцкий на Устрики гірні, Андр. Бенцїн на Баличі, Теодор Крушиньский на Ступницю. — Крилошаньскі відзнаки одержали оо. пароxи: Олимп Поляньский в Юрівцях, Теодор Дорик в Ветлинї

---

25) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

Велика голова карлика звисла єму на груди, і він лївою рукою зловив ся за серце.

Стара приступила до него і спитала єго щиро:

— Що тобі? Я гадала, що тобі добре у Мени.

— Так ти гадаєш, — відозвав ся малий, — ти, тота, що саме тепер показала менї як би в веркалї, який я, і як мене якась тайна сила пре і гонить? Ти мене штучно зробила тим, чим я є, ти продала мене Рамзесовому скарбникови, а той дарував мене батькови Мени, свому муринови. Тому вже пятнайцять лїт! Я був тогди ще молодим хлопаком, таким як і другі, лиш живійшого духа, більше неспокійний і палкий. Мене дали малому Менї на забавку, а він запрягав мене до свого візочка, навішував на мене стяжечки та пера і бив батогом, коли я не досить борзо єго тягнув. Як же то сьміяла ся дївчина, за котру я був би житє дав, тота донька дверника, коли я задиханий біг в тім строю перед візочком а менї коло уха свистали шнурки нагайки панича і піт лив ся з чола та кров капала з серця! Відтак помер батько Мени, а хлопця віддали до Сетї'вого дому, а я тепер служив у жінки єго старшини двірского, котрого Катуті вигнала до Гермонтіс, на дїдичну посїлість Мени. То були роки! Донечки дому робили з мене ляльку [1]), клали мене до колиски і вмушували мене замикати очи, щоби я нїби спав, а в менї відзивала ся любов і ненависть та великі пляни. Коли я не хотїв їх послухати, то мене били різками, а коли мене раз взяла злість і я малу Аснат вдарив аж до крови, то Мена, котрий на то прибіг, повісив мене в шнихлїри за пояс на гаку, і я так висїв, а він казав, що забув мене здоймити. На мене кинулись були щури! Ось ще слїди від них, отсї малі білі близни! Подивись! Може колись зовсім щезнуть, але рани, які від тої пори лишились в моім серци, не загоять ся нїколи! Відтак оженив ся Мена з Нефертою, а з нею прийшла і єго теща Катуті. Она взяла мене від старшини двірского, не могла обійти ся без мене, обходила ся зі мною як з чоловіком, цїнила мого духа і слухала моєї ради; длятого хотїв би я зробити єї могучою, а з нею та через ню і самому стати могучим. Коли Анї вступить на престол, то ми будемо ним правити, я, ти і она! Рамзес мусить згинути а з ним і Мена, той злодюга, що менї осоромив тїло і затрєс душу.

Коли так карлик говорив, стояла стара мовчки перед ним. Тепер сїла она собі на свій простий столець, і взявшись скубати вудвуда, відозвала ся:

— Тепер я тебе розумію, ти хотїв би пімстити ся, хочеш станути високо, а я маю тобі ніж виострити і подержати драбину. Бідна дитинко! От сядь собі, — напий ся трохи молока та успокій ся та послухай моєї ради. Катуті потребує богато гроший, щоби не попасти в нечесть. Нехай лиш їх бере, бо они лежать таки перед єї дверми.

Карлик видивив ся здивований на чарівницю.

— Могар Паакер єсть сином єї сестри Сетхем. Правда?

— Таже так.

— Катутина донька Неферт єсть жінкою твого пана Мени, а хтось другий хотїв би опущену курочку завабити на своє обійстє.

— У тебе на думцї Паакер, що був заручений з Нефертою, заким она віддала ся за Мену.

— Паакер був оногди у мене.

— У тебе?

— Таже так, у мене, у старої Гекти, приходив купити любовного напитку. Я єму й дала щось такого, а що я була цїкава, то й пішла за ним, та виділа, як він якійсь жіночцї дав води напити ся, і я звідала ся, як она називає ся.

— І Неферт напила ся тих чарів? — спитав карлик перепуджений.

— Оцту з буряковим соком, — засьміялась стара. — Вельможа, що приходить до

[1]) Ляльки з часів фараонів знаходять ся тепер в музеях н. пр. в Ляйден.

і Ігн. Вахнянин в Сїняві. — Намістництво призволило дотацию з релїґ. фонда для маючих ся надати сотрудників парохам в Іздебках і в Посадї риботицкій, а продовжило таку дотацию на дальший один рік для сотрудника в Линї. — Канон. інституцию на Лїщини одержав о. Ів. Фекула. — Завідательство в Ростайнім дістав о. Стефан Тарнович.

— Загальні збори товариства ім. Котляревского відбули ся в недїлю (23-го с. м.) при участи вимаганого статутом числа членів. Збори отворив голова товариства проф. Илярій Огоновский. В своїй промові піднїс передовсїм, що заване перед трома роками академічною молодежию товариство для сконцентрованя заходів около будови театру не знайшло серед нашої суспільности належного заінтересованя, подібно, як важне руске товариство педаґоґічне. А руска суспільність могла би піддержати заходи товариства ім. Котляревского, щоби оно в недалекім часї сповнило свою цїль, коли на академиків-сецесіоністів зложила за короткий час до 60.000 К. Причиною рівнодушности загалу до товариства есть те, що оно лише брало би вкладки і складки, а нїчого не дає. Тому видїл застановляв ся над видавництвом драматичних творів для аматорских кружків на провінциї, головно при читальнях. І вистарав ся вже з Праги о кільканацять популярних ческих творів драматичних, з котрих деякі появлять ся в перекладї. Хотїв би видати і дещо з творів присланих на конкурс Видїлу краевого, але конкурсова анкета з незвістних причин доси ще не зійшла ся. Є надїя, що товариство розвине ся, як зачне видавати бібліотеку і за вкладки винагородить книжками. Відтак секретар п. Боцюрків відчитав справозданє з дїяльности видїлу, котрий на 16 засїданях займав ся справами, які вкладає на него статут. З касового справозданя відчитаного заступником касиера п. Юст. Ганкевичем виходить: Приходу мало товариство 1.109·50 К, розходу 405·80 К, отже чистого доходу 705·70 К. Майно товариства виносить (в дни зборів) 2.854·53 К. зложених на щадничі книжочки і цїнних паперах. Членів має товариство 363. — По промовах кількох членів збори ухвалили видїлови абсолюторию. Опісля вибрано новий видїл: головою (через акламацию) на ново проф. Іл. Огоновского, заступником голови п. Миколу Заячківского, до видїлу війшли пп.: Іл. Боцюрків, Вяч. Гарасимович, Юст. Ганкевич, Сень Горук, Осип Шухевич, Теод. Гуль, пані Гнатюкова, о. Мохнацкий, Т. Купчиньский і Іл. Чапельский, а на заступників: панна Дарія Шухевичівна, пп. Костишин, Ол. Левицкий і Вол. Гнатишак; вкінци до контрольної комісиї пп. Максимович і Малай (урядника „Днїстра") і Вол. Темницкий. Зміну статута відложено до нових зборів (бо не було такого значного числа голосів, якого вимагає теперішний статут). Збори закінчились о 7 вечером.

— З Ярослава доносять нам: Побережник з Червоної волї, Юрко Терешковский, пострілив дня 21 с. м. в наслїдок неосторожного обходженя ся з рушницею на подвірю своєї власної хати селянку Анну Пирчак. Комісия судово-лїкарска в Сїняві признала поранене тяжким і в сїй справі веде ся судово-карне слїдство.

— Крадїж лїса. Така ориґінальна крадїж лучила ся в селї Заверцю в Царстві польскім. Нараз пропало „десь" 10 морґів лїса, що належав до братів Габерманів. Пошкодовані властителї повідомили лїсові власти о крадежи десять морґового лїса і зачало ся слїдство. Показало ся, що лїс „украли" мужики з сусїдних сіл в потайнім порозуміню з властителями лїса, котрі хотїли мати на місци лїса ґрунт на продаж під фабрику, а власти заборонили були вируб того лїса. Мужики, перевідавши бажане Габерманів, рознесли лїс протягом одного тиждня. Тепер Габермани зроблять інтерес, коли лїсова власть не потягне їх до одвічальности.

— Рідну матїр забив і дав свиням пожерти. Бували вже всїлякі звірства, але такого як ось слїдуюче мабуть ще не бувало і оно хиба доказом, що чоловік иногдї може бути лютїйший від звіря. В угорскім місточку Козма жила вдовиця по богатім властителю ґрунтовім Мартиній Люпокатічеви. Єї син Франц мусїв платити їй річну платню з доходів ґрунту, але робив то дуже нерадо. Єго жінка все єму казала, що то лиш непотрібний видаток і добре би було, коби матїр раз вже вмерла. Чоловік і жінка змовились остаточно позбути ся старої матери раз на завсїгди. Син минувшої суботи забив стару матїр сокирою а жінка покраяла тїло і дала свиням з'їсти. День перед тим не давала сьвиням нїчого і голодні свинї з'їли кусні киненого їм тїла так, що майже і слїду не лишило ся. Мала дївчина, що дивила ся крізь пліт, розповіла то що видїла своїм родичам а ті дали знати до суду і страшних злочинців арештовано.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Управа ростин господарских (XI). Щоби ростини добре і сильно росли, а опісля і добре зародили, то треба їх иногдї ще й тогди, коли ростуть, погноїти. Але при такім гноєню треба, щоби навіз або вже був розпущений, або легко розпускав ся в земли. Дальше треба уважати на то коли гноїти, кілько і в який спосіб. Для поменших господарів есть під сим взглядом дуже важна гноївка. Але як-раз поменші господарі у нас найменше зважають на гноївку і дуже зато випускають єї на улицю в болото. Гноївка дуже добра на всїлякі роди капусти, на хміль та тютюн і кукурудзу. Можна також скраплювати гноївкою і слабі озимі засїви. В зимі можна засїви зливати гноївкою, коли они ще вкриті снїгом. Коли зливає ся з весни, треба уважати, щоби гноївка була добре переферментована (укисла), а не сьвіжа. Можна також посипати засїви чілїйскою салїтрою, але для поменших господарів то трохи за дорогий навіз. Хто має сад нехай не забуває також і на то, що треба й дерева що року гноїти; чим лїпше дерево родить, тим більше треба єго гноїти. — Дуже

мене по раду, як би позискати для себе яку женщину, готов до всего. Кажіть Нефертї, нехай попросить Паакера гроший, а довги молодого вітрогона будуть заплачені.

— Катуті горда, і погнївалась на мене, коли я їй то само радив.

— То треба, щоби Паакер сам дав гроші. Піди до него, зроби єму надію на прихильність Неферти, розповіж єму, чого ті женщини боять ся, а коли не схоче, але лиш тогди, дай єму пізнати, що ти щось знаєш о любовнім напитку.

Карлик задуманий дивив ся в землю, а відтак з подивом глянув на стару і сказав: Так буде добре!

— А що зле, то й без мене знайдете — замуркотїла чарівниця. — Ваша справа може й не така зла, як она менї на перший погляд здавала ся. Катуті нехай подякує тому непотрібови, що програв тїло свого батька. Ти мене не розумієш? Ну, коли ти дїйстно найрозумнїйший там між ними, то які мусять бути тамті другі?

— Ти гадаєш, що мою паню будуть за то вихвалювати — сказав карлик — що она пожертвувала так велику суму, щоби імя....

— Що там імя, що там вихвалювати! — відозвала ся стара нетерпеливо. — Тут розходить ся о щось иншого, о справедешні річи! Тут стоїть Паакер — а тут жінка Мени. Коли Могар дасть цїлий маєток за молоду жінку, то він схоче єї мати, а Катуті не стане єму на перешкодї; таже она знає, за що єї братанок їй платить. Але хтось другий заступає єму дорогу, а то Мена. З тим треба упорати ся! Поводатор стоїть близько короля, а кинеш ключкою на одного, то можеш легко і другого зловити за шию. Зробіть Могара своїм союзником, ужийте єго розумно, а може легк стати ся, що за твої рани від щурів відплатиш ся смертельними ранами, а Рамзеса, котрий би вас здмухнув з земли, як би ви отверто виступили против него, поцїлить списа кинена із засїдки. Скоро престол буде вільний, то може й удасть намістникови вилїзти на него своїми слабими ногами, коли ереї єму поможуть. От і сидиш роззявивши рот, а преці я тобі не порадила нїчого такого, чого би ти й сам не міг був придумати.

— В тобі сидить сама мудрість! — сказав карлик.

— Ідиж тепер — сказала Гект — та розповіж свої гадки твоїй пани і намістникови, нехай они дивують ся твому розумови. Нинї ще знаєш, як я казала вам робити, завтра то забудеш, а позавтру будеш гадати, що дух девяти великих богів тебе одушевляє. Я то знаю; але у мене нема нїчого за дармо. Ти живеш з того, що з тебе карлик, другий жиє з того, що у него сильна рука, а я зарабляю собі на хлїб гадками, що ось тут у мене. Чуєш! Скоро лиш трошки позискаєте Паакера, а Ані також буде готов згодити ся ужити єго, то скажеш єму, що я знаю таку тайну — а то лиш я одна єї знаю, — що Могар все зробить, що лиш забажає і я би готова відпродати єму ту тайну.

— Добре, мамо! Зроблю так! — відозвав ся карлик. — Кількож хочеш?

— Не богато — сказала стара. — Лиш вільне письмо, котре би мене забезпечило, що нїхто не сьміє менї зборонити, навіть і ереї, робити то, що до мене належить, та й честний похорон по смерти.

— Ледви чи намістник на то згодить ся, бо він мусить уникати всего, що оскорбляло би слуги божі.

— Але все то робити — перебила єму стара, — що понижало би Рамзеса в їх очах. Ані, чуєш, не потребує менї виставляти нового вільного письма, лиш відновити давне, котре менї виставив Рамзес, коли я вилїчила єго коня, котрого він найлїпше любив. Они спалили єго разом з тим всїм, що у мене забрали, коли ограбили мою хату і проголосили мене чарівницею а мої знаряди тифоньскими. На похорон ще час. Менї треба Рамзесового вільного письма, більше нїчого.

— Дістанеш єго — сказав карлик. — Бувай здорова! Менї приказали подивити ся до гробниць нашого дому, чи там поставили жертви помершим так, як потреба, поналивати сьвіжих есенций та казати дещо відновити. Коли Сехет вже не буде лютити ся і стане холоднїйше, то я ще раз буду сюди переходити, а тогди хотїв би я навідати ся до парашіта Пінема, і побачити як має ся бідна Уарда.

Глава тринайцята.

Підчас тої розмови порали ся перед хатою парашіта два мужчини коло того, що забивали в землю коли і розвішували на них якесь подерте полотно.

Один з них, старий парашіт Пінем, дїдо переїханої Уарди, взивав від часу до часу другого, щоби не забував на недужу та не гримав так дуже.

Коли скінчили ту просту роботу і постелили під полотняною кришею сьвіжої пшеничної соломи, посїдали оба на землю та споглядали на хату, перед котрою сидїв лїкар Небсехт та чекав аж пробудить ся недужа, що була задрімала.

— Хто сей чоловік? — спитав лїкар старого, показуючи на єго молодшого товариша, великого, опаленого вояка з густою рудою бородою.

— То мій син — відповів парашіт — що вернув із Сириї.

— Батько Уарди? — спитав лїкар.

Вояк кивнув потакуючи головою і сказав острим голосом, але не без щирости:

— Не подібна до мене; она така біла і червона; єї матїр була чужинкою, та й она удала ся до неї. Я бою ся доторкнути ся єї малим пальцем, а то віз переїхав по тїй крихкій лялцї і она ще якось витримала та жиє!

— Без помочи отсего сьвятого отця — сказав парашіт і приступив до лїкаря та поцїлував єго одежу — був би ти єї вже не побачив живою. Нехай тобі боги заплатять за то, що ти нам бідним зробив.

— А ми можемо ще й заплатити — відозвав ся вояк та вдарив ся по повній торбині, що висїла на поясї. — Ми набрались добичі в Сириї і я ще куплю телятко та пожертвую вашій сьвятини.

важною річию єсть дальше стерегти засіви від бурянів, на що у нас на жаль, ще дуже мало уважають. Способів, якими можна винищити буряни, єсть дуже богато, а найважнійшими суть слідуючі: 1) Всї господарі, що мають свої поля побіч себе повинні спільно і разом нищити буряни; — 2) не уживати нечистого зерна на насінє; — треба добре обробляти землю і на занечищених дуже полях садити бараболю та буряки, або сіяти такі ростини, котріби не дали бурянам розрастати ся; — 4) осушувати мокрі поля; 5) на межах і суголовках нищити всякі буряни, щоби они звідтам не переносили ся поля; 6) зараз по жниві підкинути стерню. Поодинокі роди бурянів можна винищити слідуючими способами: Перійку можна винищити лиш добрим, чистим перелогом. Поле треба за суха переорати, лишити на якийсь час в скибі, відтак стягнути перійку боронами і добре позазбирувати. Відтак переорати знову і так само стягнути перійку боронами. Поле таке мусить через цїлий рік перележати перелогом. Можна також сіяти гречку, котра єї заглушить. Переліг зачинає ся від підкидання стерні. В осени можна переліг гноїти. — Буряни, що мають глубоке корінє, треба викопувати. Волокник або перстенець, скоро кине ся на люцерні або конюшині, треба на тих місцях, де від него пороблять ся плїші, вижинати при самій земли і палити.

— Садити дерева за глубоко або за високо, завсїгди не добре, бо дерева тогди нидіють, та дістають всїляких хороб. Коли дерево посаджене за глубоко, так, що ще й часть пня сидить в земли, то на пни при споді, в наслідок затамованя круженя соків, творить ся часто т. зв. мертвиця або ґанґрена; кора обгниває десь в однім місци аж до самого дерева, і дерево зачинає гнити та дуплавіє, або й зовсім усихає. В горі знов на галузю робить ся хороба, звана раком, котра зачинає ніби розрастати ся, творить ся великий ґуз, котрий серединою пукає, і дерево зачинає гнити і усихати. Так само зле, коли дерево за високо засаджене, так, що корінє его вистає ще понад землю; тогди може корінє легко бути ушкоджене і оно пускає богато пагонів, а через то корона дерева не розвиває ся і кошлявіє. В однім і в другім случаю треба радити: в першім случаю треба землю зібрати, а в другім трохи підсипати. Коли старі вже дерева були зле засаджені тим способом, не богато можна їм порадити; найлїпше засадити нові.

— Дерева овочені можна вже тепер прочищувати, хоч в осени найлїпша пора до того. При прочищуваню дерев треба обтинати не лиш сухе і нездорове галузє, але й всї галузки, що за густо стоять і сплїтають ся з другими або занадто звисають. Від такого прочищуваня старі дерева молодніють, набирають більше сили, а молодші красше розвивають ся і лїпше родять, і овочі на них бувають доріднійші. Більші рани треба добре ножем вигладити і замастити городничою мастю, щоби воздух і вогкість не мали до них приступу.

— Як насаджувати курки? Неодна господиня жалує ся на то, що під квочкою знайде ся богато запортків, а не знає чому то так. Причина тому така, що під квочкою за богато покладків. Треба отже підкладати лиш тілько, кілько квочка може вигріти, 9 до 11 після величини квочки. Коли єсть більше, 15 до 18, то квочка заєдно їх мішає, але не може всїх добре вигріти і остаточно з богато покладків буде 3 або 4 куряток; коли-ж єсть менше, 9 до 11, то буде що найменше 7 до 8 куряток. Добре би також було, щоби роблено для квочок окремі коші, так, як то роблять в инших краях. Такий кіш виглядає так як н. пр. маленька будка для пса з гори заокруглена; з переду та будка має отвір з порогом, а задна стїнка єсть до більшої половини заплетена. Зверха на будці єсть ушко. Коші такі суть дуже догідні а виріб їх міг би стати ся жерелом доходу.

— Постав лїпше зьвіря з тіста[2]) на жертву — сказав лікар — а коли хочеш показати свою вдячність, то дай гроші твому татови, щоби він живив і плекав твою делїкатну дитину після моїх приписів.

— Гм — замуркотів вояк, відчепив торбину від пояса, поважив на руці і сказав відтак даючи єї парашітови: Та я би то й так пропив! Возьми тату, нехай то буде для малої і для мами.

Коли старий несьміливо сягнув рукою по той богатий дарунок, вояк ще надумав ся і отворив торбинку та сказав:

— Дай мені ще виймити кілька обручок, бо нині ще не можу на сухо лягати спати: я запросив собі кількох товаришів до червоного шинку. Сего стане ще й на завтра та на позавтру. Оттак буде добре. На! Возьми отсю прочу дрібницю.

Небзехт похваляючи потакнув воякови головою, а той, коли парашіт з вдячности цілував лікаря в руку, відозвав ся: Робиж так, сьвятий отче, щоби мала була здорова. Дарунки і жертви вже пропали, бо я вже не маю нічого; але ось ще два кулаки як зелїзо і груды як мур на кріпости. — Коли тобі колись треба буде помочи, то лиш заклич мене, а я обороню тебе хоч би й від двайцяти ворогів. Ти виратував мені дитину. Ну, добре! Житє за житє. Я записую ся тобі яко твій товариш від крови. Ось диви ся!

При сих словах виймив він ізза пояса довгий кінчастий ніж, розрізав собі руку і випустив кілька капель своєї крови на камінь, що лежав коло ноги лікаря.— Дивись на то— сказав він — се мій довжний запис! Кашта записав ся тобі, і ти можеш розпоряджати ся его житєм як би своїм. Що я сказав, то сказав!

— Я чоловік миролюбивий — промовив Небзехт — і мене хоронить моя біла одїж. Але мені здає ся, що наша недужа пробудила ся.

Лікар рушив ся з місця і зайшов до хати.

Уарди красна головка спочивала на колїнах єї бабуні, а єї великі сині очи звернули ся спокійно до єрея.

— Она хотїла би встати і вийти на двір — сказала стара. — Спала довго і дуже добре.

Лікар посмотрив єї живчик і подивив ся на рану, на котрій лежали зелені листки, та сказав: Знаменито! Хто вам дав отсе зїлє!

Стара не могла відважити ся сказати; але Уарда відозвала ся сьміло: Стара Гект, що жиє в чорній печері на тамтім боці.

— Тота чарівниця — замуркотів лікар; та нехай листє лежить; коли помагає, то все одно, хто єго приложив.

— Гект коштовала також і ті каплї, що ти їй дав — відозвалась стара — і признала, що они добрі.

— Ну, то ми вдоволені одно другим — сказав на то Небзехт і зареготав ся весело. — А тепер винесемо тебе на двір, дівча, бо тут в хатї воздух такий тяжкий як олово, а твої делїкатні легки, потребують лекшої поживи.

— Так, винесіть мене — просила недужа. — Добре, що ти не привів з собою того другого; менї так лячно від єго зашептуваня.

— У тебе на думці слїпий Тета — сказав Небзехт — він вже не прийде, лиш той молодий єрей, що успокоював твого тата, коли він не пускав княгині, хоче до вас навідати ся. Він вам прихильний, а ти повинна би, повинна би...

— Пентаур прийде? — спитала дівчина живо.

— Прийде перед полуднем. А ти звідки знаєш, як він називає ся?

— Я єго знаю! — відповіла Урда рішучо.

(Дальше буде).

[2]) На сьвято Селени (по єгипетски Нехебт) приношено на жертву свині, а Геродот розповідає: „Люди, що не мають звідки, печуть задля бідноти свині з пшеничного тіста і приносять їх на жертву“. Також і на памятниках видко всїляке печиво в виді зьвірят.

Переписка господарска.

Селянка: Покладки від расових курий дістанете може у фірми: „Kurnik wiązownicki“ у Вязівници почта тамже. Спитайте також карткою в краєвім товаристві для годівлї дробу під адресою проф. дра Й. Шпільмана у Львові ул. Кохановского 33.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа** у Львові 25 лютого: Пшениця 8·80 до 9·10; жито 6·70 до 6·85; овес 7·— до 7·35; ячмінь пашний 5·60 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ріпак 13·50 до 14·—; льнянка 11·— до 11·50; горох до вареня 8·50 до 13·—; вика 7·75 до 8·50; бобик 6·— до 6·50; гречка 6·75 до 7·50; кукурудза готова 5·— до 6·25; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 100·—; конюшина шведска 60·— до 95·—; тимотка 28·— до 38·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 лютого. Архикнязь Райнер вислав до президента міністрів дра Кербера письмо, в котрім в імени своїм і своєї жени складає сердечну подяку за так численні і щирі желаня із всїх кругів населеня, зложені архикнязеви з нагоди єго золотого весїля.

Новий Йорк 26 лютого. Кн. Генрик пруский і президент Русвельт прибули двома особовими поїздами до Дзерзі Сіті. Вечером відплили президент і князь до Шутер-Айленд, де відбуде ся посьвящене нового нїмецкого корабля.

Петербург 26 лютого. Ґенерал-ґубернатор Києва, ґенерал Драгомиров, видав розпоряджене, в котрім взиває населенє, аби поводило ся спокійно, і не громадило ся по улицях і площах.

Пекін 26 лютого. Росийский посол завідомив послів инших держав, що анґлїйско-япаньский союз не буде мати нїякого впливу на росийску політику в Хинї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).